

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci

žalobce: **R. A.**
státní příslušnost Ukrajina
t.č. pobytem PoS Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov – Dolní Suchá
zastoupený advokátem Mgr. Ladislavem Bártou,
sídlem 702 00 Ostrava – Moravská Ostrava, Purkyňova 787/6,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-398/LE-BA04-BA04-2019, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou 6 800 Kč, která mu bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-398/LE-BA04-BA04-2019, žalované Ministerstvo vnitra ČR zamítlo žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V průběhu správního řízení vzal žalovaný za prokázáno, že důvodem podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je snaha legalizovat si pobyt na území České republiky, protože zde má družku se synem a protože na Ukrajině dlouho nebyl. Dalším důvodem je jeho obava z povolání do války na Ukrajině. Žalovaný poukázal na to, že Česká republika považuje Ukrajinu s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalobce přitom neprokázal, že v jeho případě nelze jeho zemi původu za bezpečnou zemi považovat a žalovaný tak shledal naplnění podmínek pro zamítnutí jeho žádosti podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodné.
2. Žalobce proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podal včasnou žalobu, kterou nijak neodůvodnil a žádal, aby mu pro řízení o této žalobě byl ustanoven zástupce z řad advokátů. Jeho žádosti krajský soud usnesením ze dne 12. 11. 2019 č. j. 61 Az 43/2019 – 10 vyhověl a zároveň vyzval ustanoveného právního zástupce k doplnění podané žaloby. Podáním ze dne 20. 11. 2019 právní zástupce žalobce žalovanému vytýkal nesprávné vyhodnocení podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu, kdy naplnění tohoto ustanovení vyžaduje vyhodnocení toho, zda nehrozí, že s žadatelem nebude zacházeno hůře než s ostatními osobami, které byly případně vráceny do bezpečné země. Bylo proto zapotřebí pečlivě a uvážlivě přistoupit k žalobcovým tvrzením ohledně jeho obav z povolání do armády. Žalobce disponuje informacemi o osudu svého švagra po jeho odvedení do ukrajinské armády a důvodně se tak obává protiprávního zapojení do ukrajinských vojenských složek a do válečných operací na východní Ukrajině. Závěrem žalobce poukázal na to, že Ukrajina byla přidána na seznam bezpečných zemí teprve vyhláškou č. 68/2019 Sb. ze dne 23. 3. 2019, která nabyla účinnosti nedlouho předtím, než žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Z uvedených důvodů se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení..
3. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém písemném vyjádření k podané žalobě ze dne 5. 12. 2019 poukázal zejména na to, že v průběhu správního řízení bylo ve smyslu ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě není možno Ukrajinu za bezpečnou zemi považovat a to právě s přihlédnutím k okolnostem jeho případu.
4. Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2019, č. j. OAM-398/LE-BA04-BA04-2019 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla

jednacího a poté dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

5. Z obsahu připojeného správního spisu žalovaného krajský soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 8. 2019. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce dne 14. 8. 2019 uvedl, že v České republice pobýval již od roku 2000 nebo 2001, přesně si již nepamatuje. Má zde zázemí a družku s dítětem. Posledním místem jeho pobytu na Ukrajině byl L., ul. C. 22. Dříve mu byl udělen trvalý pobyt na dobu neurčitou, který mu byl v roce 2016 zrušen z důvodu trestu odnětí svobody více jak čtyři roky. Důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z povolání do armády, neboť podle něj berou všechny, kteří jsou zdraví a velcí. To usuzuje ze skutečnosti, že jeho švagr tam šel a vrátil se zpět úplně nemocný. Tady má zázemí a chtěl by zde pobývat se svoji rodinou. Z obsahu správního spisu krajský soud dále zjistil, že dne 22. 8. 2019 byl s žalobcem proveden pohovor k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce při tomto pohovoru opakoval stejné informace jako výše uvedené a k dotazu, čeho se konkrétně obává ve vztahu ke konfliktu na východě Ukrajiny, uvedl, že berou lidi do války na druhou stranu Ukrajiny, konkrétně z města Lvova, odkud sám pochází. Poté, kdy mu během pohovoru bylo sděleno, že na Ukrajině již žádná mobilizace neprobíhá, sdělil, že podle něj bere lidi stát a že je vše děláno potichu. Osobně se s ničím takovým nesetkal, neboť tam již od roku 1996 nebo 2000 nebyl. Jeho švagrovi nabízeli, aby šel sloužit nikoliv povinně, ale jen jako nájemný voják. Žalobce k dotazům dodal, že žádné jiné problémy či důvody k odjezdu z Ukrajiny neměl. Součástí správního spisu je informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky č. j. 131227-6/2019-LPTP ze dne 15. 8. 2019 týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a návratu po dlouhodobém pobytu v zahraničí.
6. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Podle odstavce třetího téhož ustanovení jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle ust. § 13 a § 14 nebo doplňkové ochrany podle ust. § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odst. 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
7. Žalobce v doplnění své žaloby ze dne 20. 11. 2019 namítal, že nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v jeho případě je možno zemi původu Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi. Podle něj žalovaný tento závěr učinil pouze na základě obecných zpráv o zemi jeho původu, aniž by se zabýval jeho konkrétní individuální situací a jeho nedůvěrou k ukrajinským bezpečnostním složkám, včetně obav z protiprávního odvedení do

ukrajinské armády. Tyto informace odvozoval od informací ohledně osudu svého švagra po jeho odvedení do ukrajinské armády. Žalobce kromě toho poukázal na skutečnost, že na seznam bezpečných zemí byla Ukrajina přidána v březnu 2019 a účinnosti nabyl nedlouho předtím, než podal žádost o mezinárodní ochranu.

V projednávané věci není sporu o tom, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny a že v souladu s ust. § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb. považuje tuto zemi Česká republika i s výjimkou poloostrova Krym a části Doněcké a Luhanské oblasti za bezpečnou zemi původu v souladu s ust. § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný v této souvislosti správně dodal, že žalobce podle vlastního tvrzení pochází ze Lvovské oblasti, konkrétně z města L., ul. C. 22, tedy z oblasti, která je pod správou Ukrajinské ústřední vlády a nevztahuje se na ni výjimka výše uvedená v § 2 vyhl. č. 328/2015 Sb. Zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle výše citovaného ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu je vázáno na splnění dvou podmínek. První podmínkou je to, že žadatel přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu. Tato podmínka je bezesporu tedy v daném případě splněna. Druhou podmínkou pak je to, že žadatel neprokáže v řízení o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Žalobcovy obavy z povolání do armády rozhodně nelze považovat za důvod, pro který by bylo možno mít pochybnosti o tom, že právě v jeho případě nelze Ukrajinu za bezpečnou zemi původu považovat. K uvedenému krajský soud ve stručnosti odkazuje na bohatou judikaturu správních soudů týkající se branné povinnosti na Ukrajině, kde v posledních letech byli do armády přijímáni toliko dobrovolníci anebo profesionální vojáci. Navíc žalobce, jak vyplynulo z provedeného pohovoru k jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, k výkonu vojenské služby nikdy povolán nebyl a pokud své obavy odůvodňoval povoláním svého švagra do armády, pak sám uvedl, že tak učinil na základě smlouvy, za peníze a dobrovolně jako nájemný voják. Krajský soud dodává, že tvrzené důvody uváděné žalobcem v jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byly naplněny podmínky zamítnutí této žádosti jako zjevně nedůvodné, nebyl žalovaný ve smyslu ust. § 16 odst. 3 zákona o azylu povinen posuzovat z hlediska důvodů uvedených pro udělení azylu podle § 13 a § 14 nebo pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b. Zároveň nebyl také povinen posuzovat, zda žalobce jakožto žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12, nebo že by mu hrozila újma podle ust. § 14a.

8. Ze shora uvedených důvodů proto krajský soud žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
9. Žádnému z účastníků nepřiznal soud právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v tomto řízení úspěch neměl a žalovanému žádné prokazatelné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly (ust. § 60 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ustanovenému právnímu zástupci žalobce byla přiznána odměna za jeho zastupování v rozsahu dvou úkonů právní služby po 3 100 Kč a dvou režijních paušálů po 300 Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 13 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 6 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů jeho od doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 3. února 2020

JUDr. Petr Indráček
samosoudce